

DECEMBER 2018

THE IB TIMES

MERRY
CHRISTMAS

THE INSIDE

3. DASHING THROUGH THE SNOW

5. SIMPLE GIFT IDEAS FOR EVERYONE

7. PRZEPIS NA FONDANT CZEKOLADOWY

9. GRANICE SZTUKI

12. JAK OBLICZYĆ WARTOŚĆ LUDZKĄ?

18. JAK UCIEC Z KOREI PÓŁNOCNEJ?

20. M'VELLIN

22. HOW TO: ROME

24. TWO

26. ROT MIT KREUZ EDITION

28. BROOKLYN NINE-NINE

30. ENDING

“Dashing through the snow”

Christmas is fast approaching and with it everybody's favourite traditions: Christmas Eve with our close ones at the table, spending time together in an atmosphere of care for one another and, no, seriously, we are just here to talk about presents. I have always been quite suspicious of Santa so, for your entertainment and my satisfaction, I decided to investigate just how he could deliver all those gifts to each and every child around the world.

You may or may not have noticed, but the world is quite a large place populated by quite a large number of people, an entire thirty percent of them being children. But most kids do not live in single child families, so this number hardly leads us to anything. On the other hand, assuming that the world's population is nearly eight billion and keeping in mind that nowadays an average family has about three and a half members, there are almost 2.3 billion families in the world. That means Santa has to travel to more than two billion households overall.

What's the problem?

He has to deliver all of the presents in just one night, but I think we should give him one whole day to make things fair. In fact, if he starts from the east and flies only westward, he can take advantage of our time zones, giving himself an entire 48 hours. At that pace he would have to visit over thirteen thousand homes every single second. Consider the following: That is just shy of 40 times faster than a fly flaps its wings and 2 times faster than people make tweets. Ironically, it is also as quick as the consumption of Coke (at over ten thousand cans per second).

As you may imagine, that is a rather Herculean task. Especially since Santa works all by himself, with no one but his reindeer to help him. By the way, someone should call PETA, because at the speeds that would be required to complete their mission, the reindeer would likely suffer things far worse than third degree burns due to air resistance. But perhaps I have severely underestimated Santa Claus' knowledgeability of contemporary physics? What if he has found a way to turn the crazy theories of our scientists into reality, all just to bring happiness and the Christmas spirit to all of our homes?

Crazy theories

Let's first turn to Albert Einstein's theories of relativity. One of their conclusions is that the faster an object travels through space, the slower time seems to pass for that object. Santa could potentially exploit this extra time to sneak in some more presents, but this solution creates more problems than it solves. Though the clocks would tick slower in the sled, it would still have to be traveling at very high velocity (around 0.6 times the speed of light or 700 million km/h). This velocity causes air friction much stronger than the one felt by small asteroids that enter our atmosphere and become shooting stars. Another problem is that Santa would literally be too fast for the Earth's gravity to hold him down and after a few fractions of a second he would fly off into space, never to come back.

In 1994 Miguel Alcubierre came up with a very interesting solution to Einstein's equations. He proposed that a vehicle could warp the spacetime surrounding it to move through it, while technically remaining stationary. This would completely solve the aforementioned problems of air friction and low gravity, but has its own drawbacks. Not the least of which is that it requires 'negative' energy, which, as we already know can be produced, but on a large scale that process would require more actual energy than there is in our entire observable universe.

Even crazier?

If it is not relativity, then perhaps Quantum Mechanics holds the answer? One phenomenon described by this theory could prove to be particularly helpful. That phenomenon is ‘quantum tunneling’ which shows that a particle can disappear from one side of a barrier and reappear on the other, seemingly passing right through it. It gets complicated and messy really quickly, but could probably be used to sneak presents in through the walls. This would save some time and explain why when I was little, Santa could get into my flat, in spite of the fact that it had no chimney.

The dedicated IB ‘Times’ readers among you might remember ‘quantum teleportation’, but sadly it cannot help Santa out this time. To use teleportation he would have to have placed a teleporter in every home, so he would still have to travel all around the globe while putting them all up. But perhaps after placing them once, he could use them next year to give everybody presents almost instantly? Then the only problem is hiding billions of these teleporters for years or even decades.

Discoveries are made all the time and who knows, maybe Santa is already far ahead of us when it comes to cutting edge physics. How else would it be magically possible for absolutely nobody, especially not even a single child, to have ever seen him in the flesh? This Christmas remember to relax and enjoy loads of free time with your family and friends! I hope your awesome presents will be delivered on schedule!

Merry early Christmas!

Marcin Andraka, 2h

SIMPLE GIFT IDEAS
FOR EVERYONE

simple gift ideas for
everyone

1

Slippers

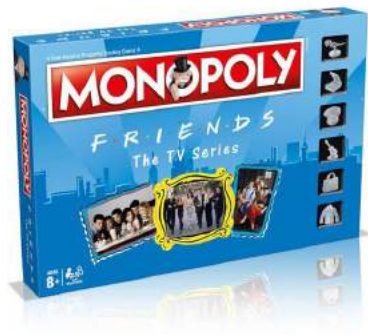
The first gift idea are simply slippers, because who doesn't like being all cosy and warm during looong winter evenings and also mornings when you think, that nothing could be worse than getting up on early!

3

DIY

A next gift idea is actually a DIY one. It is an "Open when" jar. The main idea is to make letters or pack of specific thing, which our recipient will open at the moment stated on the top. It is a very simple but an effective way to make a smile to the other person's face! ;)

2

Some kind of board game

I believe that everyone has ever played Monopoly (which is my favourite by the way!) but it is obvious and it can damage the loving atmosphere, instead of actually uniting friends/family during the game. However, a great springboard for this game is investing in collector's editions (FRIENDS or Game of Thrones). The game which I can 100% recommend is ego (there are a lot of different variation of this one). On the other hand, playing "Dylematy" is a great opportunity to see your friends from a different perspective than you can see on a daily basis. For those who like more of mystery/criminal vibes, "Cluedo" is a great way to try yourself as a detective.

4

Make-up brushes

I think that every make-up lover would love them and you can never have too many of them. Make-up in general is a very good idea (at least I would be happy to receive gloss, for example)

Extra gift idea: homemade soap! Tutorial below:
<https://bit.ly/2E99Lbz>

5

Books

Maybe an obvious one: books, mangas and planners. It's almost 2019 and everybody needs to be well-organized to keep up with their New Year Resolutions!

7

Perfumes

If you are able to splurge on something expensive, you can buy perfumes. It is a perfect present, because a lot of us wear perfumes every day but we are not as keen on investing in them as, for example, on shoes, which are visible even from a distance.

9

Concert ticket

A concert/festival ticket! Everyone loves music so an opportunity to see our beloved band or singer is the best gift we can get!

6

Socks

Cosy, funny socks, a little similar to slippers, but you can choose between different thicknesses and patterns, so your recipient can wear them at home but also like an extraordinary outfit piece.

8

Jewellery

Another way to spoil your friends or family is to buy them jewellery. It can be a necklace, ring, earrings, watch or even a hair kerchief or a pretty hair-slide. This is a perfect way to space up any outfit and also be perceived more put together. By jewellery we can also show our personality and make our outlooks truly ours!

10

Parachuting

And finally, the ultimate gift for an extreme enthusiast is a bungee jumping voucher. Alternatively, for your mum or more down-to-earth person it can be a massage. There is an option for couples, so you can make a present for your parents or for you and your beloved one J. All the gift ideas presented here are available at presentmarzen counter or on their website.

Przepis na fondant czekoladowy

Wraz ze zbliżającymi się świętami, postanowiłam spróbować nowego przepisu, który będzie idealnie pasował na świąteczne, mroźne wieczory. Zależało mi również na tym, aby był prosty i szybki w przygotowaniu. Wybrałam fondant czekoladowy. Są to delikatne babeczki z płynnym, czekoladowym wnętrzem. To idealna propozycja dla wielbicieli tego smakołyku. Ten deser jest dosyć słodki i sycący, lecz wyniesie Wasze kubki smakowe na wyższy poziom. Największym wyzwaniem może okazać się jednak wychwycenie odpowiedniego czasu ich pieczenia - pieczone zbyt krótko będą czekoladową zupą, zbyt długo - będą jak zwykłe czekoladowe babeczki. Niemniej jednak warto spróbować i po kilku próbach będziecie wiedzieli jaki czas pieczenia jest odpowiedni dla Waszego piekarnika.

Składniki na 6 kokilek:

- 170 g gorzkiej czekolady, posiekanej
- 56 g mlecznej czekolady, posiekanej
- 140 g masła
- pół szklanki mąki pszennej
- 1,5 szklanki cukru pudru
- 3 duże jajka
- 3 duże żółtka
- 1 łyżeczka ekstraktu z wanilii
- 2 łyżki likieru pomarańczowego

Wszystkie składniki powinny być w temperaturze pokojowej.

1

Przygotować 6 kokilek (ramekinów do zapiekania). Wymarować je dokładnie masłem, oprószyć delikatnie mąką lub lepiej - kakao.

4

Gotową masę czekoladową równo rozdzielić pomiędzy kokilki.

3

Masę czekoladową (ciepłą, niegorącą) przelać do większego naczynia. Dodać przesianą mąkę i cukier, zmiksować do połączenia. Dodać jajka i żółtka, ekstrakt, likier, zmiksować.

5

Piec w temperaturze 220°C przez około 14 minut. Czas pieczenia będzie uzależniony od piekarnika, może trwać od 10 - 16 minut. Wierzch powinien być wypieczony, ale środek wciąż płynny. Gorące wyjąć z piekarnika, nożem lekko oddzielić od naczynia, po czym przełożyć na talerz. Oprószyć kakao.

2

Masło i czekoladę włożyć do małego garnuszka, podgrzewać na małej mocy palnika, by składniki się roztopiły, mieszać od czasu do czasu.

6

Podawać natychmiast z kulką lodów, bitą śmietaną itp.

Granice sztuki

Sztuka nowoczesna. Na dźwięk tych słów przed oczami wielu z Was stoją zapewne niezrozumiałe płótna pokryte kolorowymi kropkami lub zapełnione jednym kolorem farby. Sztuka nowoczesna od lat wzbudza kontrowersje przez jednych uważana za objawienie i ratunek w ciężkich czasach, a przez innych za bezsensowne marnowanie czasu i komplikowanie życia. A gdybyście usłyszeli, że sztuka nowoczesna to nie tylko obrazy, rzeźby i architektura?

Korzenie performance sięgają lat 40. XX wieku, gdy w Stanach Zjednoczonych popularna stała się technika action painting, która zakłada wyższość aktu malarskiego nad samym jego efektem. Spójrzmy na dzieła Jacksona Pollocka: widać w nich gwałtowne ruchy malarza, intuicyjność i przypadkowość w chlapaniu farbą na płótno.

Te założenia eksponujące akt malarski szybko ewoluowały w technikę, w której chodzi o akcję nieprowadzącą do żadnego rezultatu artystycznego. Tak w latach 60. narodził się Performance!

Jest to przedstawienie artystyczne, któremu bliżej do świata teatru niż tradycyjnych technik sztuki nowoczesnej. Jego głównymi cechami są przełamywanie konwencji, a także szokowanie publiczności kontrowersyjnymi pomysłami i awangardowym podejściem do otaczającego świata. Artysta występuje zazwyczaj przed publicznością bez jej udziału.

Performances nierzadko są manifestami poglądów artysty. Tak było w przypadku akcji „Shoot” z roku 1971 w wykonaniu Chrisa Burdena. W jej czasie został postrzelony w ramię przez swojego asystenta, co było bezpośrednią aluzją i sprzeciwem wobec wojny w Wietnamie.

Jednak najbardziej znaną artystką techniki performance bez wątpienia jest Marina Abramović. Jugosłowiańska artystka urodzona w Belgradzie w 1946 roku nazywana jest „babcią performance”, a jej niezwykle kontrowersyjne prace przyniosły jej sławę i uznanie na całym świecie.

Rhythm 5. 1974 rok. Metalowa gwiazda, symbol komunizmu. Po podpaleniu młoda kobieta wchodzi do środka i kładzie się na ziemi. Po kilkunastu minutach zebrana wokół gwiazdy publiczność zaczyna się niepokoić. Po chwili okazuje się, że zabrakło jej powietrza i Marina straciła przytomność. Następnie tak skomentuje swój występ: „Bardzo się zdenerwowałam, że straciłam kontrolę. W czasie następnych performansów zadałam sobie pytanie jak panować nad swoim ciałem tak, by nie zepsuć występu?”

Art must be beautiful, artist must be beautiful. Copenhagen 1975. Naga artystka siada przed publicznością z metalową szczotką w dłoni. Przez godzinę czesze nimi swoje włosy aż do krwi, wykrzykując: SZTUKA MUSI BYĆ PIĘKNA, ARTYSTA MUSI BYĆ PIĘKNY. Jest to manifestacja sprzeciwu wobec sztuki konwencjonalnej, zakładającej piękno jako nadrzędną cechę sztuki.

Rhythm 0, znana jako najbardziej radykalny performance Mariny miał miejsce w Neapolu w 1974 roku. Odwiedzający galerię znaleźli na stole taką instrukcję:

Na stole znajdziecie 72 przedmioty, które możecie na mnie użyć bez ograniczeń.

TO ja jestem obiektem.

Podczas tego performansu biorę pełną odpowiedzialność.

Czas trwania: 6 godzin (8-14)

Młotek. Piła. Pióro. Nóż. Flakon perfum. Igły. Długopis. Miód. Polaroid. Szminka. Gazeta. Pistolet i jeden nabój. „Gdyby ktoś chciał użyć pistoletu, byłam gotowa na konsekwencje. Powiedziałam sobie: Okej, sprawdźmy, co się stanie.” Jak mówiła artystka, która przez sześć godzin stała się nieruchomą lalką.

Marina opisywała później swój występ: „Przez pierwsze cztery godziny nic specjalnego się nie działo. Ludzie dość nieśmiało reagowali na instrukcje. Później, najpierw powoli, a potem coraz szybciej, coś zaczęło się dziać. Ludzie wbijali we mnie pinezki, no- życzkami rozcięli mi ubranie i położyli mnie na stole. Ktoś szminką napisał na mnie: „Jestem wolna”, a inny rozciął mi skórę na szyi i zaczął pić krew. Wreszcie pewien niski mężczyzna podszedł do stołu, wziął pistolet naładował go i włożył mi do ręki kierując lufę w moją szyję. W muzeum podniósł się gwar. Po awanturze pistolet został wyrzucony przez okno, a mężczyzna wyszedł z galerii.”

Po sześciu godzinach performance się skończył, a gdy Marina zaczęła się ponownie ruszać, publiczność po prostu wybiegła z muzeum. Następnego dnia jej pracownicy zaczęli odbierać dziesiątki telefonów z przeprosinami: „Jest mi bardzo przykro”- mówili uczestnicy występu - „Naprawdę nie rozumiem, co się stało podczas performansu, nie wiem, co we mnie wstąpiło.”

Ta przerażająca próba siły psychicznej miała za zadanie ujawnić, do czego zdolni są ludzie, gdy pozwoli im się na wszystko.

Marina Abramović to artystka totalna. Jej sztuka wychodzi poza granice, szokuje i daje do myślenia. Jej występy niosą w sobie znamiona jej trudnego dzieciństwa, życia w komunistycznej rzeczywistości i niezwyklej siły psychicznej pozwalającej na oddanie się sztuce i ryzykowaniu dla niej własnego życia. 8 marca w toruńskim Centrum Sztuki Współczesnej odbędzie się wernisaż retrospektywy prac Mariny Abramović, gdzie artystka będzie gościem specjalnym.

Eva Galej 2H

JAK OBLICZYĆ WARTOŚĆ LUDZKĄ?

ARYTMETYKA WSPÓŁCZUCIA

dramat na granicy

W niedzielę 12 listopada 2017 na granicy iracko-irańskiej rozpoczęło się trzęsienie ziemi

Epicentrum wystąpiło w “irackiej” (właściwie kurdyjskiej) dzielnicy Halabja

Efekty trzęsienia w Kurdystanie południowym (“irackim”) są znikome

Największe zniszczenia odnotowano w Iranie (właściwie Kurdystanie wschodnim)

Wiele miast w tym zabytkowych zostało doszczętnie zniszczonych

Do tego dnia nie było w roku 2017 bardziej tragicznego trzęsienia

Ilość martwych jest szacowana na kilkaset osób

Tysiące ludzi jest rannych

Tysiące ludzi straciło dom

Brak dostępu do wody i prądu

Ci pozbawieni schronienia śpią wśród gruzów

Na ulicach rozpalane są ogniska

stany dotknięte trzęsieniem ziemi[^]

sami pośród gruzów

Media zagraniczne umieszczają krótkie opracowania sytuacji (zwykle w sekcji geograficznej)
Nieliczne polskie portale poruszają temat, głównie na stronach związanych z meteorologią
Informacje o ilości martwych oscylują między 300 a 1000, brak konkretnych danych
Ofiary pozostają bezimiennie, nieliczni poszkodowani pojawiają się na zdjęciach
Władze Iranu nie wysyłają natychmiastowego wsparcia do terenów dotkniętych trzęsieniem
Pierwsze helikoptery ratunkowe przybywają do małych miejscowości po kilku dniach
Wyciąganiem ciał spod gruzów zajmuje się Czerwony Półksiężyc, trwa to wiele dni
Władze irańskie wyraziły swoje współczucie i sympatię, ogłoszono 3 dni żałoby
Turcja zaoferowała swoją pomoc w postaci 4000 namiotów, 7000 koców i 92 ratowników
Różne państwa i organizacje przesłały kondolencje i wyraziły chęć wsparcia (bez konkretów)

Warto zaznaczyć, że:

Rząd Irański przeznacza miliardy na zbrojenia i zwiększanie wpływów w sąsiednich krajach Grupy zbrojne m.in. Hezbollah (Liban) i Hashd al-Shaabi (Irak) są finansowane przez Iran Iran jest na 6 miejscu wśród krajów całego świata pod względem wydobycia ropy naftowej Forbes podaje, że około 40% z 80 milionów mieszkańców Iranu żyje w kompletnej biedzie

12 zagubionych chłopców

23 czerwca 12 chłopców z jednej drużyny piłkarskiej i ich trener utknęło w jaskini Tham Luang. Zawędrowali do niej z własnej woli, a drogę powrotną odcięła im woda z deszczu monsunowego. Kompleksową akcję ratunkową zaplanował rząd Tajlandii, angażując armię i służby specjalne. Już pięć dni po zaginięciu przybywali nurkowie zza granicy, m.in. brytyjscy i amerykańscy komandosi. Przy jaskini zbudowano pompy odsysające wodę, a także szpital polowy i strefę pierwszej pomocy. Po odnalezieniu chłopcy byli pod ciągłą opieką lekarza i otrzymali wysokokaloryczne pożywienie. Wszyscy zostali wyprowadzeni z jaskini żywi, po czym zostali przetransportowani do szpitala.

miłośnicy czekolady

Nie bez powodu każdy z nas słyszał historię o chłopcach zaginionych w tajskiej jaskini

W celu relacjonowania tych wydarzeń do Tajlandii przybyło ponad 1000 reporterów
Portale informacyjne na całym świecie zajęły się tematem zaginionych tajskich chłopców

W mediach mogliśmy odnaleźć każdy najdrobniejszy szczegół akcji ratunkowej
Listy chłopców do rodziców, dokładny plan jaskini, zdjęcia i historia każdego z zaginionych

Można też było przeczytać o tym, iż po wyjściu z jaskini chłopcy otrzymali czekoladę

Wiele krajów wysłało do Tajlandii pomoc medyczną oraz profesjonalną kadrę ratowniczą

Między innymi przywódcy USA i Wielkiej Brytanii wyrazili swoje uznanie dla ratowników

Chłopcy dostali od FIFA zaproszenie opatrzone biletami na mistrzostwa piłki nożnej w Rosji

Spotkał się z nimi słynny piłkarz Ibrahimović, a chorwacka reprezentacja wysłała koszulki

Z całego świata docierały gratulacje, dary i słowa uznania.

przeciw empatii

Pozostaje odpowiedzieć na jedno pytanie:

Dlaczego nieszczęście 12 chłopców i ich trenera jest ważniejsze niż śmierć setek ofiar trzęsienia?

Posłużę się założeniami z książki Paula Blooma “Przeciw Empatii”:

Według niego ludzka empatia działa wybiórczo. Jedynie gdy zbliżymy się do kogoś - ujrzymy jego twarz i imię, zobaczymy w nim prawdziwego człowieka - dopiero wtedy umiemy mu naprawdę współczuć. Ciężiej jest natomiast wczuć się w sytuację obcych nam całkiem osób, zwłaszcza gdy mamy do czynienia z ich dużą ilością. Właśnie dlatego rzadko przejmujemy się wydarzeniami o dużej skali. Wojna w Jemenie nikogo nie interesuje, wojna w Syrii się przejadła, a kolejne powodzie w Bangladeszu zbierające żniwo w setkach mieszkańców - to przecież standard. Historia zaginięcia małej Madzi z Sosnowca albo tajemnicza śmierć Polki na wakacjach w Egipcie – przy odpowiednim opracowaniu medialnym cała Polska była tym przejęta.

odzyskać rozum

Warto jest być świadomym wadliwości naszego postrzegania.

Każda wojna i katastrofy naturalne to potencjalnie dziesiątki, setki, tysiące dzieci uwięzionych pod gruzami zniszczonych budynków lub zagubionych na ulicach opustoszałych miast.

W miejscach zapomnianych przez świat są ludzie, którzy najbardziej potrzebują naszej pomocy. Uratowanie chłopców z Tajlandii było niewątpliwie wielkim sukcesem. Jednakże na tę akcję zostały przeznaczone niesamowite środki finansowe i uwaga. Pozostaje więc pytanie: Gdybyśmy poświęcili je ofiarom trzęsienia ziemi we wschodnim i południowym Kurdystanie, jak wiele kurdyjskich dzieci byśmy uratowali?

Ciekawostka: film przedstawiający wywiad w kurdyjskiej telewizji Rudaw przerwany przez trzęsienie.

Warto zobaczyć reakcje reporterów. <https://www.youtube.com/watch?v=UYTb7u6cLlc>

Ida J. Moczyłowska 2h

Pan Cogito Czyta Gazetę

Na pierwszej stronie
meldunek o zabiciu 120 żołnierzy

wojna trwała długo
można się przyzwyczaić

tuż obok doniesienie
o sensacyjnej zbrodni
z portretem mordercy

oko Pana Cogito
przesuwa się obojętnie
po żołnierskiej hekatombie
aby zagłębić się z lubością
w opis codziennej makabry

trzydziestoletni robotnik rolny
pod wpływem nerwowej depresji
zabił swą żonę
i dwoje małych dzieci

podano dokładnie
przebieg morderstwa
położenie ciał
i inne szczegóły

120 poległych
daremnie szukać na mapie
zbyt wielka odległość
pokrywa ich jak dżungla

nie przemawiają do wyobraźni jest ich za dużo
cyfra zero na końcu
przemienia ich w abstrakcję
temat do rozmyślenia:
arytmetyka współczucia

Zbigniew Herbert

JAK UCIEC Z KOREI PÓŁNOCNEJ?

DEZERTERZY

Korea Północna to państwo, które powstało po II wojnie światowej na terenach zajętych przez Armię Czerwoną. Choć oficjalnie, według konstytucji, jest republiką socjalistyczną, tak naprawdę jest to państwo totalitarne. Cała władza spoczywa w rękach jednego człowieka - Kim Dzong Una. Korea Północna znana jest z tego, że jej obywatele są całkowicie odizolowani od świata zewnętrznego. Od najmłodszych lat poddaje się ich indoktrynacji dotyczącej tego, jak cudownym krajem jest ich ojczyzna i jak perfekcyjny jest ich przywódca. A jak życie w Korei Północnej wygląda naprawdę?

Temat ten fascynuje ludzi spoza Korei Północnej od dawna. Wielu dziennikarzy podjęło ryzykowną próbę zebrania informacji na temat prawdy, jaka kryje się za granicami tego państwa. Jednak najciekawsze relacje zdecydowanie pochodzą od ludzi, którzy urodzili się w Korei Północnej i dokonali czegoś praktycznie niemożliwego - uciekli ze swojej ojczyzny.

Co roku ponad tysiąc osób stara się wydostać z Korei Północnej. Większość z nich próbuje szczęścia na granicy z Chinami, przedostając się przez rzekę. Niestety, wielu z nich ginie. Zostają zastrzeleni przez żołnierzy, którzy dokładnie patrolują granice, albo toną w rzece. Jednak samo przedostanie się do drugiego kraju to dopiero początek trudnej drogi. Uciekinierzy z Korei Północnej są w Chinach uważani za nielegalnych emigrantów i wielu z nich zostaje z powrotem deportowanych do swojej ojczyzny. W Korei Pół-

nocnej ludzie ci są torturowani, więzieni lub poddawani publicznym egzekucjom, by odstraszyć innych potencjalnych uciekinierów. Dlatego jeśli chcą zostać w Chinach, muszą ukrywać swoją tożsamość. Bardzo dużym wyzwaniem jest też dostosowanie się do życia w innym kraju, gdyż w Korei Północnej jest się odcięty od większości informacji na temat reszty świata.

BEZINTERESOWNA POMOC

Hyeonseo Lee uciekła z Korei Północnej w 1997 roku. TED Talk, w którym opowiada swoją historię, zebrał miliony wyświetleń na YouTube.

„W połowie lat 90. w Koreę Północną uderzyła ogromna fala głodu. W tym czasie zmarło ponad milion osób, a wielu przeżyło tylko dzięki jedzeniu trawy, robaków i kory.” Kobiecie udało się wtedy uciec, ponieważ znalazła jednego z żołnierzy, który umożliwił jej bezpieczne przekroczenie rzeki i dostanie się do Chin.

Życie bez rodziny w obcym kraju było dla niej bardzo ciężkie. *„Pewnego dnia spełnił się mój koszmar, zostałam zatrzymana przez chińską policję i zabrana na komisariat na przesłuchanie. Ktoś posądził mnie o bycie obywatelką Korei Północnej. Przetestowano mój chiński i zadano mnóstwo pytań. Tak bardzo się bałam, że myślałam, że moje serce eksploduje.”* Na szczęście, Lee pomyślnie przeszła przesłuchania i mogła pozostać w Chinach.

Po 10 latach spędzonych w Chinach, Hyeonseo Lee wyemigrowała do Korei Południowej. Dostosowanie się do życia tam było bardzo ciężkie. W końcu udało jej się również pomóc w ucieczce swojej rodzinie. Jej bliscy nie znali chińskiego, więc w czasie podróży przez Chiny kobieta udawała, że są głusi i nie potrafią mówić. Lee wydała też wszystkie swoje pieniądze na łapówki dla strażników. Mimo to jej rodzina została aresztowana i umieszczona w więzieniu po przekroczeniu granicy Laosu. Udało im się wydostać jedynie dzięki pomocy nieznanego człowieka

mówiącego po angielsku, który zapłacił za nich grzywnę.

„Ten nieznajomy stał się symbolem nowej nadziei dla mnie i dla wszystkich obywateli Korei Północnej, kiedy tego najbardziej potrzebowaliśmy.”

Dziś Hyeonseo Lee mieszka i studiuje w Seulu. Jest działaczką na rzecz praw człowieka i autorką książki *„Dziewczyna o siedmiu imionach”*, w której opisuje swoje życie.

DO TRZECH RAZY SZTUKA

Kim Pil Ju to człowiek, który uciekał z Korei Północnej aż trzy razy.

Jako dziecko Pil Ju wychowywał się w sierocińcu, gdyż jego matka nie była w stanie się nim zaopeczkować. Dzieci dostawały tylko jeden posiłek dziennie, więc musiały znaleźć inne sposoby na zdobycie jedzenia.

Kiedy Kim Pil Ju miał 12 lat, po raz pierwszy był świadkiem czyjejś śmierci – młodszej koleżanki, która zmarła z głodu. *„Siedziałem z nią na ulicy, patrząc na przechodzących ludzi i jedząc cokolwiek, co wyrzucili. Pewnego dnia powiedziała mi, że jest zmęczona. Potem powiedziała, że chce jej się spać i położyła się obok mnie. Wtedy zobaczyłem rój much, była dosłownie pokryta muchami. Nigdy czegoś takiego nie widziałem, więc się przestraszyłem. Odszedłem od niej, a później, tej samej nocy, dowiedziałem się, że umarła. Jak się okazało, byłem z nią w jej ostatnich chwilach. Wtedy nie wiedziałem, że umiera, więc nic nie zrobiłem. Tak źle się z tym czuję.”*

W końcu matka chłopca wyszła ponownie za mąż, by móc utrzymać siebie i syna. Niestety, ojczym Pil Jua nie był dla nich dobry. Po tym jak dotkliwie pobił chorującego na hemofilię Pil Jua, kobieta zdecydowała się uciec razem z synem do Chin. Udało im się przedostać przez rzekę za pomocą łódki i zamieszkać w Chinach, jednak po 6 miesiącach ich tożsamość została odkryta. Wkrótce zostali deportowani z powrotem do Korei Północnej, gdzie matkę Kim Pil Jua pobito i wsadzono do więzienia (jakiś czas później udało jej się powrócić do Chin). On sam uniknął tego losu, gdyż matka rozbiła mu wcześniej nos i kazała udawać, że z powodu hemofilii stracił dużo krwi i jest nieprzytomny. Dlatego też zamiast do więzienia, trafił z powrotem do swojego ojczyma.

Mężczyzna był jednak zdeterminowany, by ponownie uciec. Udało mu się to podczas zimy, kiedy przeszedł po zamarzniętej powierzchni rzeki. Szybko został jednak zauważony przez chińskich żołnierzy, którzy kazali mu na piechotę wrócić tą samą drogą do swojego kraju. Podczas drogi powrotnej, już na terenie Korei Północnej, Pil Ju ukrył się w śniegu. Chińscy żołnierze odjechali, a koreańscy nie mogli go znaleźć. Skorzystał więc z okazji i pobiegł z powrotem w stronę granicy chińskiej. Tym razem udało mu się wynająć taksówkę, zanim został złapany po raz trzeci. Mężczyzna dostał się do Seulu.

Dziś Kim Pil Ju mieszka na stałe w Korei Południowej i pomaga innym uchodźcom ze swojego kraju przystosować się do życia w nowych warunkach.

Izabela Kopa 2h

M'VELLIN

Echo szybkich i zdecydowanych, wręcz żołnierskich kroków odbijało się po grubych murach zamku. Na moment wszystko ucichło, ale już po chwili skrzypnęły ciężkie mosiężne wrota komnaty króla. Jeden krok, ponowne skrzypnięcie i cisza.

Nikt nie mógł słyszeć rozmowy, toczącej się za drzwiami, które przezorny monarcha dodatkowo przesłonił grubą, wełnianą kotarą.

- Conradzie... - zaczął król.

- Słucham, wasza królewska mość.

- Daj sobie spokój z formalnościami, przecież nikt nas nie słyszy – uśmiechnął się i poklepał młodszego od siebie o prawie dekadę mężczyznę. – Mam dla ciebie zadanie... - przerwał, bo w tym momencie sikorka usiadła na oknie, które musiał otworzyć jakiś służący. Król Thymeon przeklął go w myślach i postanowił sobie, że jeszcze dziś wtrąci go do lochu. Szybkim ruchem, który przypomniał mu o nękającym go już od dawna bólu kręgosłupa, wstał z szeszląga, na którym zwykł przyjmować najbliższych współpracowników i przyjaciół, i zamknął nierozważnie otwarte okno.

- Więc, tak jak mówiłem, mam dla ciebie zadanie. Pojedziesz do Pallanviru. – Na twarzy Conrada wymalował się wyraz zdziwienia, ale jednocześnie jakiejś niespodziewanej ulgi.

Król mówił dalej, ale mężczyzna słuchał go tylko w połowie. Podświadomie przypominał sobie dzieciństwo spędzone nad morzem. Szum fal, ciepły piasek pod nogami, sortowanie ryb z wujem, u którego nigdy nie mieszkał... Później jednak przypominał sobie wezwanie do wojska. I wojnę między ludźmi i istotami magicznymi.

Był zaledwie jedenastoletnim chłopakiem, kiedy strzałem z łuku zabił pierwszego elfa w życiu.

- W najbliższy po pełni medivag w stolicy odbędzie się bal maskowy. Masz się dowiedzieć jak najwięcej. Daję ci na to trzy miesiące, zaczynając od balu. A teraz pakuj się i ruszaj skoro świt – zakończył rozkazująco król.

- Tak jest – odparł Conrad i wyszedł z komnaty. Wrócił do swojej kwatery na parterze. Po drodze na dół, kiedy minął służkę, poprosił ją o miskę gorącej wody, gdyż musiał się ogolić.

Nie służyły mu długie pobyty na zamku. Znacznie lepiej czuł się w mieście, gdzie mógł doświadczyć prawdziwego życia, nie zaś pustych frazesów i wygórowanych manier, jakie serwowali mu dworzanie. Spojrzał w lustro, które przyniosła razem z wodą popielatowłosa służąca. Wyjął brzytwę ze skórzanego pokrowca i ostrożnie przyłożył do twarzy. Powoli spod jego bujnej, niemal czarnej brody, wylaniała się mocno zarysowana żuchwa i wydatne kości policzkowe. Włosy, które sięgały mu prawie do ramion, związał czarną aksamitną wstążką, która zupełnie nie odróżniała się od nich kolorem. Szybko zebrał swój skromny dobytek do jednej torby, narzucił na plecy płaszcz i ruszył w stronę stajni, zostawiając obok misy z wodą kilka srebrnych monet z podobizną króla. To dla Fillini. Służącej. I nie tylko.

***

W komnacie M'vellin czekało na nią wiele pięknych rzeczy. Kiedy weszła tam tuż po przyjeździe, była tak zmęczona, że nie dała rady nawet zdjąć butów, a co dopiero ich docenić. Padła w ubraniu na piękne łożo z baldachimem, powleczone białą, aksamitną pościelą. Gdy zobaczyła jak bardzo brudne było po nocy, M'vellin poprosiła o wannę i nową pościel z samego rana, gdy tylko spotkała swoją służącą, którą poprzedniego dnia przedstawił jej dowódca straży królewskiej.

Duża, miedziana wanna została wstawiona do jej komnaty jeszcze przed południem.

Kiedy rozpuściła swoje długie, rude włosy poczuła ulgę. Przez prawie miesiąc nie uwalniała ich z ciasno splecionego warkocza. Zdjęła szaty i zanurzyła się w gorącej wodzie. Przez otwarte drzwi prowadzące na balkon wpadała morską bryza. Morze wydawało się dziś spokojne, jednak krzyk mew powodował w niej jakiś nieokreślony niepokój. Zanurzyła głowę wraz z włosami w wannie. Na moment zapanowała cisza.

Kiedy się wynurzyła, zauważyła, że służąca się jej przygląda.

- Nigdy nie widziałas nagiej, kąpiącej się kobiety? – zapytała elfka z drwiną w głosie.

- Widziałam, pani – odpowiedziała speszona dziewczyna.

- Ale nie widziałas elfki, mam rację? – Błysk jej fiołkowych oczu przeszył pokojówkę aż do kości.

- Nie, pani. – Dziewczyna w ogóle nigdy nie widziała elfki. Urodziła się już w czasach, kiedy wszystkie magiczne stworzenia zostały z Pallanviru wygnane za pomocą ognia

i miecza.

M'velling poprosiła ją o podanie mydła z jej torby. Zawsze używała własnego, zrobionego z wosku pszczelego, miodu i lawendy. Jej prababcia twierdziła, że ma ono właściwości magiczne, ale to było zdecydowanie zbyt daleko posunięte stwierdzenie. Używała go jednak ze względu na wspaniały zapach, który pozostawał z nią przez wiele dni. Zaczęła mydlić swoje białe ciało, które ozdobione było płataniną kontrastujących z jasnym kolorem jej skóry, szafirowych, runicznych tatuaży. - Dziś – zająknęła się służka – Dziś król wzywa wielmożną panią na posiedzenie rady regencyjnej.

- Och zaiste, nawet jednego dnia nie mogę odetchnąć... - westchnęła elfka, myjąc swoje niesamowicie umięśnione, ale zarazem smukłe ciało. Poczula ból w lewej nodze. Musiała mieć nierówno ułożone siodło podczas szybkiej jazdy. Miesiąc w drodze i nawet chwili odpoczynku. Przeszła do włosów.

- Cóż jeszcze mówił książę? Jak cię zwał dziewczyno? – zapytała, z trudem rozprowadzając pianę po długich do pasa rudych kosmykach.

- Hafi, jaśnie pani – dygnęła dziewczyna.

- A więc, Hafi, co mówił książę?

- W najbliższy medivag odbędzie się powitalny bal maskowy z okazji twego przyjazdu.

- Ach, to już za dwa dni... Mogłam się tego spodziewać po Gilbertcie, zawsze miał skłonność do przesady w witaniu gości – westchnęła z nieukrywaną nutą sentymentu. – No nic – skwitowała, spłukując ostatnie bąbelki z włosów. – Podaj mi ręcznik.

Ciąg dalszy nastąpi w następnym wydaniu „The IB Times”

Maja Dmochowska 2 H

How to: Rome

Veni, vidi, fell in love. Although I visited Rome more than a year ago I feel like a piece of it is still with me up to this day. It's the spell of Italy. Or do I miss the city because I've thrown a coin into the Trevi Fountain according to the custom?

My short tested guide to the capital of Italy: what does make Rome such an enchanting city?

1. In the past and now

About 4 million people visit the Colosseum each year. Even more sightsee Vatican, the smallest country in the world. What makes the Colosseum so appealing to tourists is its history: that we all have learned about in school. The Flavian Amphitheater (another name for it) was being built for only 10 years (for its size and limited technology at that time it's quite an accomplishment). From 80 AD it served as arena for gladiators and wild animals whose fierce fights to the death could be watched by more than 50 000 people. Nowadays, the construction is being restored but it remains open for tourists.

Vatican is not only known as the center of Christianity but also as a cultural capital. In Vatican Museums (Musei Vaticani) we can see, for example, the masterpieces by Michelangelo- the Renaissance genius (the scenes from the Bible in the Sistine Chapel, e.g. "The creation of Adam" etc.) but you can also learn about Etruscan or ancient Egyptian culture as well as admire contemporary art. Basically, you can find here artworks from any period of time.

It's sensible to book the ticket via the Internet to avoid the extremely long queue. In the link you can check out important information and helpful tips if you plan to visit the museum.

<https://voiceofrome.com/jak-bezstresowo-zwiedzic-muzea-watykanskie-praktyczny-przewodnik/>

You have probably also heard about Forum Romanum (the ancient square for cultural and political meetings), Pantheon (former "Temple of All the Gods"), Spanish Steps (they were called Spanish in 18th century because of the nearby Spanish Embassy), Palatine Hill (where in ancient Rome rich and prominent people used to live) and many more.

However, Rome isn't about checking all of the famous landmarks off your list but rather losing yourself in the shade of narrow streets to take a break from the hustle and bustle and maybe even find the best pizza that you would ever eat.

2. Weather

Italy=quite nice weather

Average annual temperature in Rome is around 16°C while in Warsaw it's about 8°C.

The minimum temperature in January is about 5°C and maximum 13°C- it's the coldest month of the year. I don't think I have to write about the temperature in the summer.

Snow in Rome is rare, photo: National Geographic

3. Food

Usually when you get the menu you'll feel overwhelmed by the variety of pastas. I recommend the one with shrimps and zucchini. Waiters are so used to tourists' quirks so they won't judge you for taking pasta for the main course (traditionally it's the first course, something like our Polish soup). Also note that some restaurants close around afternoon and open in the evening so check the opening hours of the restaurant of your choice before you go.

And never drink coffee with milk after dinner because it's a profanity.

4. People

If you're in Italy talk to people as much as you can. They will be more than delighted to start conversation with you. If they sing, sing with them. They're prone to do so even at work. Learn a few words in Italian (eg. *Vorrei un caffè, per favore*- I would like a cup of coffee, please) to show the Italians that you care.

Have fun and remember to send me a postcard!

Justyna Kurylowicz 2H

Two

Six months ago

I love overcast days and I say it because everybody should think about their reason to live and that is mine. Actually, I don't really think that tomorrow it will be the same. I try to have a purpose whatever the weather is because I'm afraid that if I saw the sun, I'd lose my motivation to live. I need to be like a chameleon or something. Sounds kind of weird, I know.

I don't remember when but I decided to get a grip on myself. I've realised that I don't understand anything that's around me so I can't find a solution to any problem created in my inner world and therefore solve it and to understand myself I need to understand the outer world etc. etc... ughhh. It runs around in circles! I've never loved mathematics.

So, I observe. Things, people, emotions, everything. Trying to understand. Every time I've got a lesson in this small classroom on the second floor, I look through the big windows and observe the world behind the glass. There is a squirrel always running playfully on the fence. She's become my quiet friend recently, I think about different things while looking at her and imagine she's listening. She is running here and there all the time as if she was trying to find something she has lost. It's kind of fun to look at her when she's hopping or cutely hiding from the shouting children on the playground. Maybe she just knows that I look at her and wants to make me feel better. Her red fur is shining in the last autumn sunrays and her little nose is moving so fast as if she wanted to feel as much of the world as she can, to know all its mysteries. It always makes me smile wistfully. We are alike in so many ways. However, I haven't seen her for two weeks. Has she fallen into her winter sleep already? Maybe the children have hit her with the ball and she decided to change the neighbourhood? I wish I knew where she is and when she comes back. I need somebody to listen me.

Five months ago

The whole year I am waiting for two things: holidays and Christmas. And finally here we are: it's Decembeer! The city is ten times brighter than normal and when I think about all the energy that is used here I feel a bit dizzy but, oh, how beautiful it looks when the snow is falling! Finally I can sing Christmas songs, drink gingerbread coffee, just do something for myself... and for others.

I came up with this idea when I was twelve. I decided to carry with me all the loose change I found in my jeans, wallets and piggy-bank and give it to every poor and frozen person I would meet during December. There is this unwonted feeling of warmth spilling over your body when you see a smiling face of a person you've just helped. I needed to feel it again this year.

It happened in the second week of December. I got some groceries on Saturday and when I was walking out of the shop I noticed a man with a dog sitting by the wall. When I came closer his dog raised its head with curiosity but the man's eyes reminded downcast. I put a few dollars in his rusty bowl and gave the animal a sausage I had just bought. Bleary-eyed, the man looked at me and a faint smile appeared on his face. "Merry Christmas." I said unable to come up with better words with tears gathering under my eyelids. He looked into my eyes. Shook his head. "You know that life is fragile as

well as I do, don't you Lily?". I felt icy wind blowing as he laughed bitterly. How the hell did he know my name? The streetlight winked. "Our beloved friend never lets us forget about it, huh?". A kind of undefined madness appeared in his voice when he laughed resoundingly showing his two decayed teeth. I left him there doubled up with laughter as if he had just said the best joke ever. Confused. That's how I felt.

I haven't seen him there anymore but I still hear his laugh. As clearly as if he was following me since that evening. Our beloved friend. I know whose words he quoted. But our? How is it possible that he knows him? For the first time since he left I reminded myself about everything. I extinguished the feeling of longing in the blink of an eye. I started a new life without him. Without.

But I know he'll come again. I just don't know when.

Lily

JE MEHR DU WEIßT – ROT MIT WEIßEM KREUZ EDITION

Das Thema, das ich in diesem Eintrag besprechen möchte, hat einen persönlichen Charakter. Denn was ich euch gleich mitteilen werde, ist mir auch wirklich passiert – ich habe nämlich die **SEK I**¹ (Sekundarschule I) in der Schweiz überstanden. Ich weiß, das klingt äußerst bizarr, wieso sollte ich denn nach all diesen Jahren nach Polen zurückkommen? Das war nicht meine Wahl, denn diese gehörte eigentlich meinen Eltern. Und sie haben offensichtlich entschieden, dass wir wieder hierherziehen. So befand ich mich in so einer Situation, in der ich mich von allen meinen Freunden sowie auch Träumen, die ich mit der Schweiz assoziierte, verabschieden musste. Na ja, was kann man denn dagegen tun? Aber nun bin ich hier, und schreibe diesen Text mit der Hoffnung, dadurch andere zu informieren, wie es eigentlich in so einer Schule aussieht. Nach der fünften Klasse durfte ich *endlich* die Primarschule² verlassen – ihr könnt euch nicht vorstellen, wie gut ich mich dabei fühlte, als ob mein Leben endlich Sinn hätte. Vor der Schulreform durfte jeder Schüler entweder nach der fünften oder sechsten Klasse in die Sekundarschule aufsteigen, allerdings gab es auch drei Niveaus, in die man eingestuft werden konnte – **A** (das niedrigste Niveau. Man muss sich wirklich bemühen, um dorthin gehen zu müssen - vertraut mir, ich habe mit eigenen Augen gesehen, wie meine Kollegen es versucht hatten), **E** (die mittlere Stufe, ist in Ordnung, man muss aber später arbeiten gehen, oder für die weitere Edukation zahlen) und letztendlich, mein Traum, der in Erfüllung gegangen ist: **PG**. Das Progymnasium (PG – auch „P“ genannt) bereitet junge und fleißige Menschen auf das Gymnasium³ (also SEK II) vor, es dauert aber auch vier Jahre.

Wie ihr euch vielleicht vorstellen könnt, ist es unglaublich schwer, in diese Stufe klassifiziert zu werden, deshalb war es im großen Maße wichtig, möglichst viele gute Noten zu erklimmen. Mann, was waren das für Zeiten. Wisst ihr, in der Schweiz wird man dazu gezwungen schon im Voraus zu planen, was man eigentlich in der Zukunft machen möchte. Vor der SEK wird man regelmäßig geprüft – getestet wird auch die

---

¹ Sekundarschule I – gimazjum

² Primarschule (Schweiz)- Grundschule (Deutschland)

³ Sekundarschule II - liceum

„Intelligenz“ der Schüler (und ob). Somit wisst ihr, wie das Schulsystem in der Schweiz ausgesehen hat, als ich noch dort wohnte.

In Dornach, wo ich früher gelebt hatte, gab es keine SEK, deshalb wurde man dank der Regionalisierung an eine Schule angemeldet – in meinem Fall war es das „Lärchenschulhaus“ in Münchenstein (das ist im Kanton Basel). Deswegen musste ich immer ein Tram nehmen, um rechtzeitig in die Schule zu gelangen. ICH MUSSTE MANCHMAL UM **FÜNF UHR MORGENS** AUFSTEHEN. Das war reine Tortur für mich. Wer zwingt eine Elfjährige dazu, so früh aufzustehen? Allerdings war ein Plus, meiner Meinung nach, dass wir morgens immer vier Lektionen hatten (meistens bis zwölf), dann eine Mittagspause, die normalerweise zwei Stunden dauerte, und dann wieder zwei Stunden Schule. Es war wirklich ein Segen, dass wir so lange Pausen hatten. Wenn es um die Fächer geht, die in Polen anders geführt werden, oder in polnischen Schulen überhaupt nicht vorkommen, hatte ich die Folgenden: Sprachen (Deutsch, Französisch. Englisch erst ab der zweiten Klasse SEK I), Bildnerisches Gestalten (malen und zeichnen, aber nicht so lahm, wie hier, **ups!**) und Musik (in einem echten Musikraum mit Klavier, Gitarren usw.). Aus allen Fächern habe ich eigentlich die Wissenschaftlichen am meisten gemocht, es war so faszinierend! Ich kann mich immer noch an meine erste Biologiepräsentation erinnern, die ich zum Thema „Zugvögel“ gehalten hatte. Ich vermisse diese Zeiten, aber nur ein bisschen!

Da ich jetzt aber in Polen bin, ist auch nicht **sooooo** schrecklich. Am Ende ist ja die Einstellung am wichtigsten. Ich wollte euch ein wenig erzählen, wie es an einer Schweizer Schule einigermaßen aussieht. Ich kann euch aber nicht versprechen, dass ich alles besprochen habe, was es dort gibt. Das war eine Weile her, aber hey – je mehr man liest, desto mehr weiß man.

Tschüss! (das sage ich normalerweise nicht)

4 reasons why Brooklyn Nine-Nine is much more than a comedy.

White-washed society, constant offensive jokes about female characters and stereotypical (if actually any) LGBTQ representation. Yes, for ages the entertainment producers haven't even thought of changing the pattern. But why are we raising this issue?

Because a successfully written and performed comedy doesn't only entertain the public all over the world. It's something much deeper.

As a medium, it's in fact a perfect tool to convey some significant and meaningful messages. The audience will not only digest jokes and hilarious puns, but their attention may be also drawn to so many important issues and they can finally find the proper representation of themselves.

But hey, does such a show even exist?

It's brilliant.

It's fascinating.

It's meaningful.

It's Brooklyn Nine-Nine!

The comedy series so powerful, that when FOX dared to announce cancelling it in 2018, two days later NBC brought back the hopes of thousands protesting on social media, including famous directors, artists and even the cast itself!

-(...)Rules are made to be broken.

-They were made to be followed. Nothing is made to be broken.

-Uh, piratas.

-Glow sticks.

-Karate boards.

-Spaghetti when you have a small pot.

Here are four essential issues that this show has raised during 5 seasons. (The 6th coming in January 2019!)

1. People of Colour are actually present.

The main cast consists of 7 people, including 2 black men and 2 Latina women. No jokes about their skin colour, instead of that-raising awareness of racism and prejudiced society. Be it Captain Holt, a black man struggling in the 1970s to begin his career. Or sergeant Terry Jeffords stopped by a police officer because as a black man he was automatically considered dangerous. The audience is provided with brilliant characters representing still underrated community. None of them diminished, all hard-working and successful. Pretty rare when it comes to the main cast, huh?

2. A(wo)men.

Two successful female detectives and Gina, who although is not a detective, is a very important part of the Nine-Nine team. Their characters fully developed, backstories made important. The girls in front of TV screens can finally meet women with passions, diverse ladies with different traits, heroines that have something to say. No more superficial females who only laugh quietly in the background. Cooperation and teamwork instead of constant competitiveness, lies or betrayals. Badass Rosa, Amy, intelligent as hell and Gina, the confident goddess of anything you can imagine. You better not mess with them. They prove that sexism is wrong, that being friends with men is possible and that they can't be reduced to just 'love interests' of the guys. Even Stephanie Beatriz-the actress playing Rosa Diaz-

confessed that Andy Samberg (who, besides playing Jake Peralta, is a producer of the show) adds some feminist lines to the script himself, proving that Brooklyn Nine-Nine doesn't conform to any stereotypes.

3.The police are not saints.

Although the show itself focuses on the lives and career of the officers from the New York's 99th police precinct, it makes no bones about the fact that both the police and political system in the US are not perfect. Police brutality, corruption, racist and sexist officers are exposed. Jake openly supports gun control and Sergeant Jeffords, although being a powerful and muscular man, acts against any kind of violence towards arrested ones. And last but not least, the toxic atmosphere in this environment in the 20th century is mentioned several times, especially by Captain Holt himself or his husband, both having been oppressed by the system, bias and homophobia for years.

4.Real LGBTQ representation in the main cast!

One more reason why Brooklyn Nine-Nine is considered one of the most progressive comedies ever. An openly gay man that had to overcome many obstacles to be in charge of a precinct. A bisexual woman played by bisexual actress adds even more importance for the whole community. Instead of offensive jokes, you'll find true, sometimes sad backstories. The writers don't identify the word 'gay' with 'feminine' and they prove that bisexual people are a valid part of the LGBTQ community. Their pasts described, their coming out made important, their relationships portrayed as loving but also complex, just like the

straight ones. Moreover, they're wholeheartedly supported and loved by the squad, which makes this show even more meaningful for the queer community.

As you've hopefully noticed, Brooklyn Nine-Nine is not only a hilarious comedy with excellent characters and interesting plot, but it also validates queer people. It represents people of colour represented. It portrays women as non-conventional. It makes you aware of something important.

Watch the first episode and prepare yourself to quote every iconic line like a mantra, just like the whole fandom does. Be ready for more and try not to cry when you find out that the number of episodes is unfortunately not infinite.

Oh, and look for 'Jake Peralta singing 'I want it that way'' video. You'll be grateful.

-Motorcycles are death machines. I have three kids. I'm not risking it.

-Are you saying my life matters less because I don't conform to society's heteronormative child-centric ideals?

-Are you really playing the gay card right now?

-Yass queen.

Julia Iwańczuk, 2h

Editor-in-chief
Ida Moczydłowska

Vice chief editors
Justyna Kuryłowicz, Michalina Jabłko

Social Media producent
Julia Iwańczuk

Article Writers
Marcin Andraka, Maja Dmochowska, Eva Galej, Michalina Jabłko,
Julia Iwańczuk, Justyna Kuryłowicz, Ida Moczydłowska, Natalia
Popko,
Agata Rutkowska

Graphic design
Filip Bossowski, Emilia Fiedosiuk, Paulina Sobolewska, Natalia
Popko, Justyna Kuryłowicz, Julia Iwańczuk

Artistic Coverage
Marcin Andraka ("M'vellin" illustration)
Justyna Kuryłowicz (cover photo)

Correction
Prof. Igor Karpiuk
Prof. Małgorzata Dubrawska

SOURCES

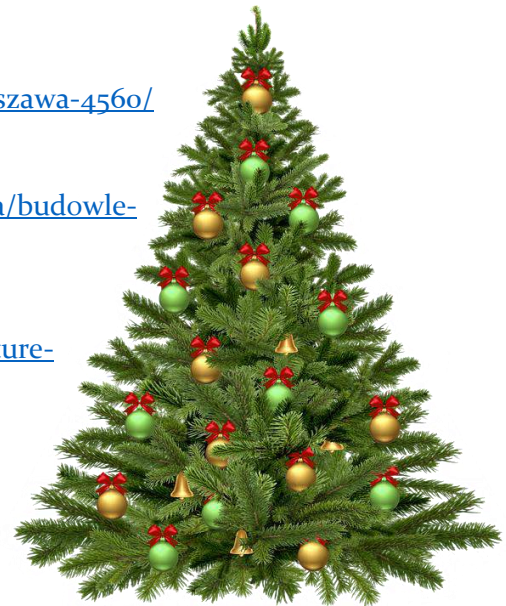
Jak Policzyć Wartość Ludzką?:

Websites: Al-Jazeera, BBC, Forbes, VOA News, Rudaw TV, TVN meteo, Guardian. "Przeciw Empatii. Argumenty za racjonalnym współczuciem" Paul Bloom

How to: Rome

<https://www.history.com/topics/ancient-history/colosseum>
<https://www.italythisway.com/places/rome.php>
<http://www.museivaticani.va/content/museivaticani/en.html/>
https://en.wikipedia.org/wiki/Sistine_Chapel
<http://romeonsegway.com/7-facts-about-the-spanish-steps/>
<https://www.italythisway.com/places/rome.php>
<https://www.travelplanet.pl/przewodnik/polska/temperatury/>
<https://www.holiday-weather.com/rome/averages/>
<https://pl.climate-data.org/europa/polska/masovian-voivodeship/warszawa-4560/>
http://reidsitaly.com/planning/comm/open_hours.html
http://www.bbc.co.uk/history/ancient/romans/colosseum_01.shtml
<https://www.imperiumromanum.edu.pl/kultura/architektura-rzymska/budowle-rzymskie/forum-romanum/>
<http://www.pantheonroma.com/it/>
<https://www.britannica.com/place/Palatine-Hill>
<https://weather-and-climate.com/average-monthly-Rainfall-Temperature-Sunshine,Rome,Italy>

Photo: National Geographic

Jak uciec z Korei Północnej?

Quotations:

<https://www.youtube.com/watch?v=kW97CjpmrXw>
<https://www.youtube.com/watch?v=PdxPCeWw75k>

Photos:

<https://www.koreaboo.com/stories/emotional-story-man-escaped-north-korea-3-times-freedom/>
https://www.ted.com/talks/hyeonseo_lee_my_escape_from_north_korea?language=pl
<https://pl.sputniknews.com/swiat/201712036840986-sputnik-usa-korea-poludniowa-manewry-krld-ostrzezenie-iii-wojna-swiatowa/>

Dashing through the snow

[1] en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_number_of_households as of 23.11.2018
[2] www.omnicalculator.com/everyday-life/every-second as of 23.11.2018
[3] www.iop.org as of 23.11.2018
[4] Miguel Alcubierre - „The warp drive – hyperfast travel within general relativity” (2000)
<http://www.todayifoundout.com/index.php/2017/12/story-jonathan-meath-man-quit-job-become-santa/> Santa's photo
Alan Cleaver presents photo

ib *Times*

THE IB TIMES
DECEMBER 2018

facebook.com/theibtimesbialystok